

מסורת הש"ס

שפי פרוט היו חורשות. אותו היום למען: כבר המסכה. הוא הרהר: **הימים: בתי"ר מימים של כהנים.** הכא נקט לה משום סיפא דקמי' מדבריהן למדנו שפרשין מרומה כו': **מלשרוף אם בכשר שנתמא בולול הטומאה.** שנגע בשר קודם זה בראשון לעומאה ודי' איזה שני ולא נמנעו מלשרוף עס חמור ממנו ממי' שנגע בשר הטומאה בדואיל וז' זה הקל לשפיה מומא לא חסא אלא מומאלי חסוי וסבר

גליון הש"ס

תשוב' ד"ה ראיבא.
דמשקן מטמא בפחות
מדיביעית ב"ה. ע"י נרש"י
לקמן דף ח ע"ב ד"ה אבל
לית בהו רביעית:

רבינו חננאל

תניא אבא אשור ארמי
 שח' מרדו היה חורשה
 בה' המשתה' כר' מנחם
 אמר רב' וניהי' נח' בהבנים
 מיהימיה' של' כהני' אל'
 נמנו' מלפניה' הבשר
 שנטמא' בל' ה' המשתה'
 תם' הבשר' שנטמא' באב'
 המשתה' כר' יוקטא' אהי'
 כלל' אב' שר' דרשין' ויכנא'
 ה' הוא' אב' המשתה'
 כדכנן' אבות' המשתה'
 השר' ושכבת' עד' וטמא'
 מה' כר' והננו' בל' נקרא'
 ולד' המשתה' והננו' בל' שני'
 ראשון' נקרא' ולד' שני'
 והננו' בל' שני' נקרא' ולד'
 שלישי' אקשנין' אהי'
 מכדי' בשר' שנטמא' בל'
 המשתה' ולד' שני' הוא'
 ש' שר' יל' הרי' בשר'
 שנטמא' באב' המשתה'
 אלא' נפעה' נשנא' באב'
 המשתה' ולד' ראשון' כר'
 ננע' בארש' משר' יל'
 שני' שחא' כר' ננע'
 בבשר' הזה' שהיה' ול'
 שני' אל' המשי' אל' משה'
 ול' שני' היה' ננע' תת'
 כשננע' בו' הויד' הראשון'
 נעשה' ול' מה' הראשון'
 לו' דקח' במת' אפי'
 שמוסיף' לו' טומאה' על'
 שמוטא'. ופסי' רב' ויהיה'
 ולד' דמתי' ול' שני' הוא'
 שעשה' הבשר' שני' בו'
 וולד' שלישי' והבשר' שננע'
 באב' המשתה' נפעה' הוא'
 ולד' ראשון'. (יבאנש' ע'
 כבשר' שהיה' הויד' שלישי'
 שני' בו' היה' המשי' לו'
 טומאה' שני' תת' היה'
 שלישי' ועכשיו' נפעה'
 שני' אקשנין' ית' אר' הבשר'
 שהיו' אכיל' משר' אכיל'
 יקוצו' בו' והתנאי' יל')

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים יד.

שתי פרות היו חורשות. בירושלמי דייק ירושלים לא מקום שנהגו בו שלא לעשות מלאכה כלומר סבבא הוא לנהוג שם איסור כיון שמתקבצין שם אף ממקומות שנהגו בהן איסור ומשני נראות כחורשות: **אבל** מרומה וקדשים עושין ביובא בהן.

שתי פרות היו חורשות בדה המשתה כל זמן ששתיהן חורשות כל העם אוכלין ניטלת אחת מהן תולין לא אוכלין ולא שורפין ניטלו שתיהן התחילו כל העם שורפין: **מתני'** רבי חנינא סגן הכהנים אומר "מימיהם של כהנים לא נמנעו מלשרוף את הבשר שנמא בוולד הטומאה עם הבשר שנמא באב הטומאה אע"פ שמוסיפין טומאה על טומאתו הוסיף ר' עקיבא ו'אמר מימיהם של כהנים לא נמנעו מלהדליק את השמן שנפסל בכבול יום בנר שנמא בטמא מת אף על פי שמוסיפין טומאה על טומאתו אמר רבי מאיר מדבריהם למדנו ששורפין תרומה טהורה עם הטמאה בפסח א"ר יוסי יאניה היא הכזרה ומודים ר' אליעזר ורבי יהושע ששורפין זו לעצמה וזו לעצמה על מה נחלקו על התלויה ועל הטמאה שר' אליעזר אומר יתשרף זו לעצמה וזו לעצמה ור' יהושע אומר שתיהן כאחת: **גמ'** מכדי בשר שנמא בוולד הטומאה מאי הוי שני כי שרף ליה בהדי בשר שנמא באב הטומאה מאי הוי שני שני ושני הוא מאי מוסיף לו טומאה על טומאתו איכא אמר רב יהודה הכא יבואול וולד עסקינן דהוי ליה שלישי וקסבר שלישי מותר לעשותו שני והא אין אוכל מטמא אוכל דתניא יכול יהא אוכל מטמא אוכל ת"ל יוכי יתן מים על זרע ונפל מנבלתם עליו טמא הוא הוא טמא ואין עושה כיוצא בו טמא הניחא לאביי דאמר לא שני אלא בחולין אבל בתרומה וקדשים עושה כיוצא בו ולרבי אדא בר אבהו משמיה דרבא נמי דאמר לא שני אלא חולין ותרומה אבל בקדשים עושה כיוצא בהן שפיר אלא לרבינא משמיה דרבא דאמר מקרא מלא דיבר הכתוב לא שניא חולין לא שניא תרומה לא שניא קדשים אינו עושה כיוצא בו מאי איכא למימר הכא במאי עסקינן דאיכא משקין בהדי בשר דקא מיטמא מחמת משקין אי הכי האי עם הבשר שנמא באב הטומאה עם הבשר ומשקין מיבעי ליה אלא יגיה דאין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא מדרבנן מיהו מטמא: הוסיף ר' עקיבא מימיהן של כהנים לא נמנעו מלהדליק כו': מכדי שמן שנפסל בכבול יום מאי הוי שלישי וכי מדליק ליה בנר שנמא בטמא מת מאי הוי שני מאי קמ"ל שלישי מותר לעשותו שני היינו הך אמר רב יהודה הכא יבנר של מתכת עסקינן דרחמנא אמר בחלל

שכחו לאכול חדר ועשה שליו זה שני: והא חין אוכל מטמא אוכל. ויכין ללא מטמא ליה מאי תוספת איכא: ואינן עושה ביוצא בו. ואין מטמא אוכל ביוצא בו: הוה עמא. שמע מינטא: לא חל תרומה וקדשים עושה כיוצא בזה. דילמין מנחות מקריבא מלא. לא הויה ממשמעו לא תרומה ולא קדשים אלא דבר שזכר נגזרו דלקמן [ח]. אבל לאורייתא לא מטמא אלא אוכל משקה ומאוכל: ואיכא משקין כהדי בשיר. כשבעו חלב העומה ליה משקה מן עמיה ומטמא הכשר שנקרפ ע"ה ומחמת המשקין עושה שליו שיהי כהדי לאשוי: ביינו דם' דם' חטאת דמרינאן כהדי ומאי דעמיה

אל הלאה ואל הנזיד ולר"ת דמפרש
לקמן (ד' ח.א) וא אל הנזיד אור"י דנפקא
ליה מוהבשר אשר יגע בכל טמא לא
יאכל (ויקרא ז') אפי' באוכל ומרומה
נפקא לן כיון דלא מצניז למימר
מקרא מלא דבר הכתוב דהא אינה
קדשים דעושין כיוצא בזה טעם קרא
בדמיו טפי דהיינו חולין:

דא'כא משקין בחדרי בשר. מכלל
מדקדק ריב"א * דמשקין
מטמא פחות מרביעית דחסם
משקין כדברי ג' לית בהן רביעית
ולקמן (דף פ"א:) נמי אמרו גבי
מים אבל פחות מרביעית מטמא
והא דאמר בפרק אין מעמידין
(פ"א דף לא.) וס' גבי יין נסך מטמא
טומאת משקין ברביעית ופ"ב דהנה
(דף י"ט:) גבי דם הירוק וכןמה דוכתין
אומר ריב"א דבפסול גוייה איירי
דשיעורו ברביעית כדאמר במעילה
בפרק קדשי מנחה (דף פ"א:) דכל
המשקים מנטרפין לפסול הגוייה
ברביעית ור"י מפרש דהא דכתיב
רביעית היינו בהן דעיקר טומאה
לא דאורייתא כגון סתם יין כותים
ודם הירוק דאפי' יצטרך מרביעית
לא טומאה מדאורייתא אבל שאר
משקין מדאורייתא בכל שהוא ור"ס
אומר דמדאורייתא כענין רביעית
לטמא אחרים אבל מערבין מטמא
אחרים בכל שהוא ולפי' ז"ל דהשתא
לא מסיק אדעמיה שאוכל יטמא
אוכל אפילו מדרבנן מדאינטריך
לאוקמה במשקין ומתרבין ולא מוקי
כמסקנא דלכול מטמא אולם מדרבנן
אף על ג' דאין אוכל מטמא אוכל
שלישי ע"י ע"ס ולכונה או על
ידי משקין דלמחי לא גזרי דכל
הפסול את התרומה מטמא משקין
לרבות תחלה:

עם בשר וששקן מיבעי ליה.
וא"ת אמאי לא פריך מאי
אירא שנטמא בנבב הטומאה אפי'
נדראשו ושי נמי כדפריך לקמן על
ר"ע וי"ל משום דרבי חנינא לא חזק
מימיהם של הכהנים שממע שמעולם
ק"ה הוא אף קודם י"ח דבר נגזרו
דכל הפוסל התרומה מטמא משקין
להיות מחלה דנפ"ק דשנת דר' ור'
א"ר: וכן מוקי ר' חנינא: והכלים
שנטמאו במשקין במשקין הנהיג
מחמת ידים ולפי שגזרו ידים
פוסלין התרומה עושין המשקין שנגעו
בזה מחלה:

מא קא משמע אין דרשיני מותר
ו"ד אין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא
דמותר לעשות אף שני דאורייתא:
ואינו

יג (ז): **ספיר**. לממנו בקדשים קיימי:
לעולם ונבואת חגי טומאות דרכן וינהו
(ח). יליץ לה לאוכל מטמא משקה ומשקה
חף המשקה ראשון וכששורפה עדין הוא
ספי ליה טומאה מדרבנן: מאי הוי שני.
עדות על עדות חידוש על חידוש:
בחלל

עין משפט
נר מצוה

קב א מ"י פ"ט מ"ב
פסול מוקדשין ה"ו:
קד ב ג מ"י פ"ג מ"ב
חמץ ומצה ה"ד:
קה ד מ"י פ"ט מ"ב
פסול מוקדשין ה"ו:
קד ה מ"י פ"ז מ"ב
אבות הטומאה ה"א א
סמך עשן רמז:
קד ו מ"י פ"ט מ"ב
פסול מוקדשין ה"ו:

יה אור השלם

ו. וכי יתן מים על זרע
ותפל מנגלתם עליו טמא
הוא לכם: ויקרא יא לח

רבינו חננאל (המשך)

ואלו אכלו מטעם אכילת
 תל יתן יתן מים על
 ושל מנולתם עליו
 סמא ואלו כלם. ואלו סמא
 עושה סמא כיצאם
 הניחא לזמן דאמי בחלין
 עושה. ולזמן דאמי
 בחלין ותרומהו נמי
 אין עושה, אבל בקדשים
 עושה סמאמי כיצאם
 ספי, ודמי קדשים ואלו
 אכל לרבינא דמי אפילו
 קדשים נמי אין עושה
 אכל סמא כיצאם
 מא אינא למימא, וסמא
 רב נחמן ב' יצחק סמא
 רזן אין כלי ערס סמא
 חמירא אכל משקיה, וסמא
 השקעה ממאורי, וסמא
 כנו דאמי שקיה הבש
 אלא השא דאמי סמאמי הבש
 מהמא משקין, ונדה.
 וסמאין אכלו סמאמי
 אכלו ממאורימי, ומנתי
 דקתי נמי סמאמי בשו
 אחר חרובי.

מִתֵּן הַיּוֹסֵף בְּרִי עֲקִיבָה
 מִיָּדָה לְבָנָיו כִּי הָיוּ שֵׁשׁ
 וְאֶקְשֶׁן מִדֵּי שֶׁנֶּחֱסֵן
 שֶׁנֶּחֱסֵן שֶׁבְּטוֹר יוֹם אִם
 הָיוּ לֵשִׁי, וְכִי הַטְּבוֹל
 וְסֵם מִסֵּל אֲנִי מִטְמָא,
 וְהַשְׁלִישִׁי פֹסֵל אֲנִי
 מִטְמָא, דְּהֵן שֶׁבְּטוֹרָה בִּי
 הָרֵאשׁוֹן לִפְנֵי שֶׁבְּטוֹרָה
 טְמֵאן וְטְמֵאָן, יִשְׁלִישִׁי
 פֹסֵל וְלֹא מִטְמָא, וְהֵן
 שֶׁבְּטוֹר יוֹם בִּי הַחֲפֵקָה
 בִּי תוֹרַה הַשְּׁמוֹת וְהַשְּׁמוֹת
 בִּי תִּחְלִין וְנֶחֱסֵן טְבוֹל
 יוֹם בִּקְצֵצוֹ שֶׁפֶסֶל אֲנִי
 כֵּלָן, נִמְצָא זֶה הָיוּ הַשֵּׁנִי
 שֶׁחָטָא כִּי מִי שִׁשְׁלִישִׁי
 כִּדְנֵג בִּי חֹטֵא בְּזֵה הַשֵּׁנִי
 הֵן טְמֵאָה מִטְמָא מֵהָמָה
 בִּי שֶׁהוּא, וְהַשְּׁמִינִי
 וְלֹא רֵאשׁוֹן, וְהַשְּׁמִינִי שֶׁנֶּחֱסֵן
 בִּי נֶעֱשֶׂה וְלֹא שֶׁנֶּחֱסֵן
 מִן קִבְלִי יוֹם עֲקִיבָה
 יִשְׁלִישִׁי מוֹחֵל לְשִׁנְתוֹ שֶׁנֶּחֱסֵן
 הָיוּ דִּי תִּחְלֵה שֶׁנֶּחֱסֵן
 הַכִּינִים, וְמוֹקֵף רֵב הָרֵדָה
 לְטִמְאָה בִּי שֶׁנֶּחֱסֵן מִחֵטָא,
 וְדִמְיוֹנָהּ אֲנִי מִחֵטָא כֵּלָן